Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ

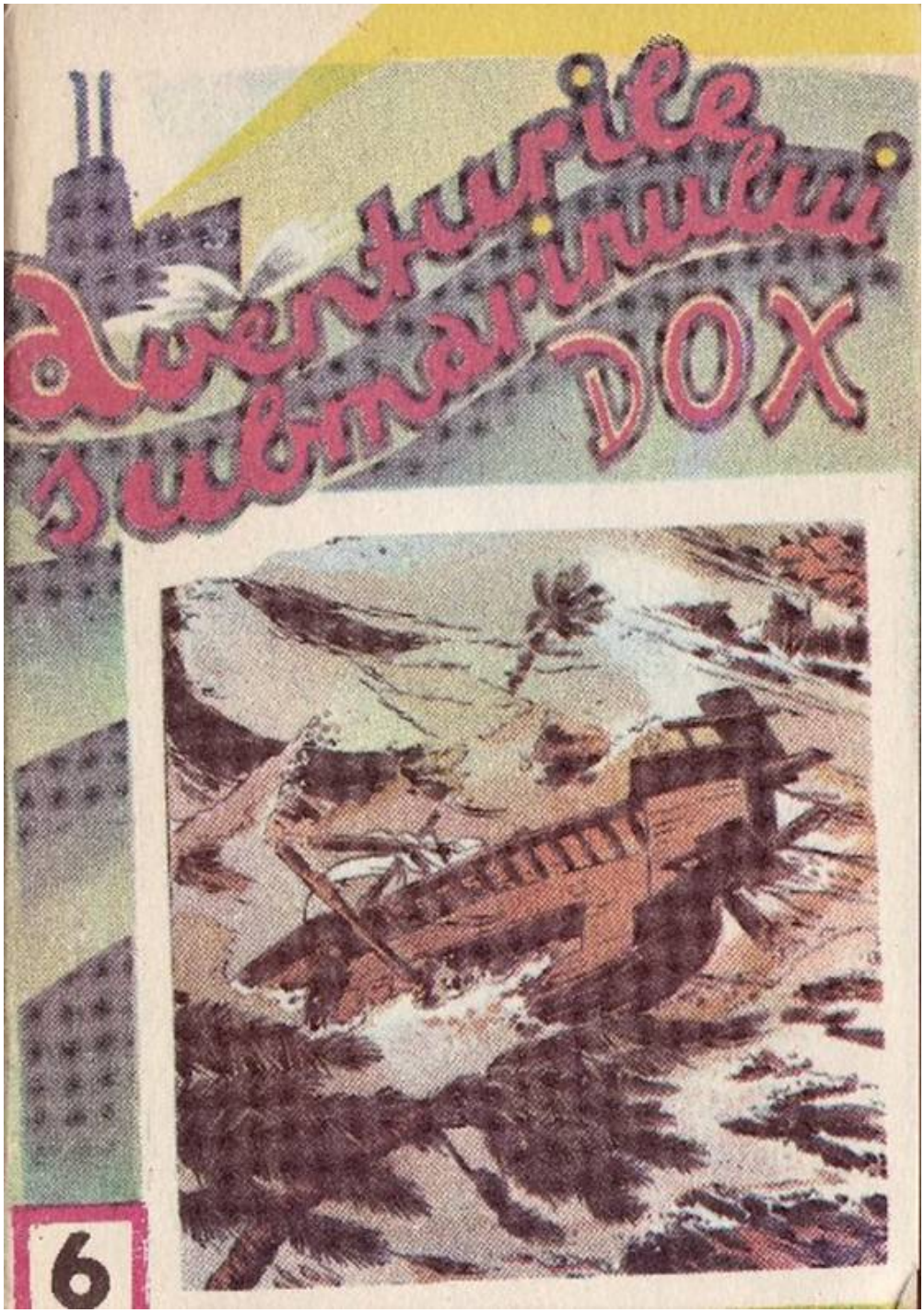
Aventurile submarinului
DOX
6

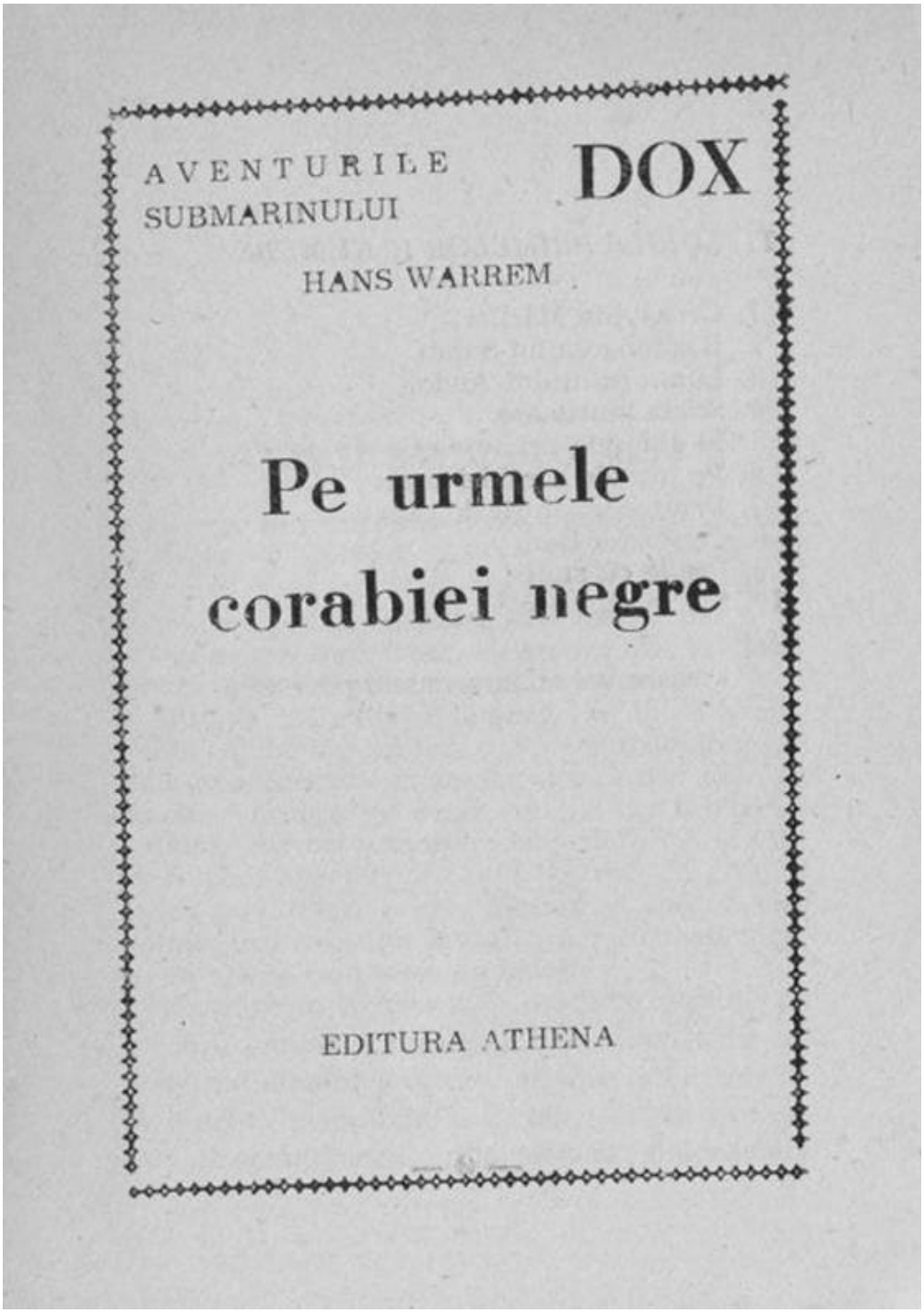

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
UN MUSAFIR MISTERIOS

GEORGE sări în sus şi-şi duse instinctiv mâinile la beregată, simţind că i-o strângea cineva să-l înăbuşe. Dacă lucrul acesta s-ar fi întâmplat în somn, desigur că nu s-ar mai fi trezit.

Dar el era încă treaz, cu gândul dus la tatăl său şi la Sanja, şi tocmai era să aţipească.

Situaţia era critică. Pusese să i se aducă hamacul în cabina tatălui său, ca un semn de dragoste faţă de nefericitul prizonier al piraţilor de pe corabia neagră. Şi acum, singur în încăperea strâmtă, într-un întuneric de nepătruns, şi fără să fi auzit apropierea cuiva, se trezi cu gâtlejul strâns ca într-un cleşte. Încercă să îndepărteze mâinile misteriosului musafir, dar cu toată sforţarea uriaşă ce-o făcu, nu izbuti.

Simţea cum îşi pierde cunoştinţa încetul cu încetul, scântei şi roţi de foc i se învârteau în vârtej pe dinaintea ochilor şi sângele îi colcăia în urechi. Încordându-şi forţele, scoase un horcăit disperat, încercă din nou să îndepărteze mâinile care ameninţau să-l înăbuşe — şi deodată necunoscutul îi dădu drumul, îşi smulse mâna din pumnul lui George — apoi se făcu tăcere.

De afară, de pe gangul îngust care trecea pe dinaintea cabinelor ofiţerilor, se auziră paşi.

— Petre, Petre ! strigă George, cu glasul răguşit.

Dar numai atât putu să rostească, căci gâtul i se umflase de pe urma strânsorii grozave.

În clipa următoare uşa se deschise brusc şi Petre, pătrunzând în cabină, întrebă îngrijorat :

— George ce ţi s-a întâmplat? Nu cumva ai visat urât?

— Petre, este cineva în cabină, — izbuti să îngâne tânărul — era gata, gata să mă gâtuie...

— Trăsni-lar să-l trăsnească, exclamă uriaşul, apoi începu să pipăie pereţii ca să găsească comutatorul. Îl răsuci, dar lumină... ioc !

— Ei, dar ce-o mai fi şi asta? înainte a dea s-aduc lampa de buzunar.

— Nu, Petre, rămâi aici. Dacă ieşi afară, mă atacă din nou. Cercetează, poate că becul fost deşurubat. Ah! sunt zdrobit!

Încearcă să se ridice, dar căzu înapoi. Durerea de la gât îl făcu să geamă.

— Ei, dar chestia asta e ciudată de tot! spuse uriaşul, care tot mai credea că tânărul avusese numai un vis urât.

Făcu câţiva paşi în cabină şi pipăi să găsească lampa de pe masa de scris.

După câteva clipe se făcu lumină. George îşi aruncă repede privirea în jur, dar... cabina era goală.

Îşi trecu mâna peste ochi, în vreme ce uriaşul începu să râdă şi spuse:

— Acum vezi şi d-ta, George, că nu-i nimeni aici. E drept că becul a fost puţin deşurubat, dar asta poate c-ai făcut-o chiar dumneata, când te-ai culcat.

— Petre, eram încă treaz când mi-am simţit gâtul apucat ca într-un cleşte. Uită-te şi tu cât e de umflat. Mă doare atât de grozav că de-abia pot vorbi.

Uriaşul se aplecă deasupra tânărului şi se dădu speriat înapoi.

— Într-adevăr! exclamă el. Se văd lămurit urmele degetelor. Asta e ceva... voi da imediat alarma.

Vru să se-ndrepte spre uşă, dar George îl opri :

— Stai, Petre, nu trebuie să mă laşi singur. Sunt încă prea slab şi nu m-aş putea apăra, dacă s-ar întâmpla să vie înapoi criminalul acela misterios.

— Fir-ar al dracului să fie! mormăi uriaşul, în timpul ăsta blestematul s-ar putea ascunde atât de bine, încât o să-l găsim cu greu, sau şi-ar putea căuta o poziţie de unde să se poată apăra când ne-om apropia să punem mâna pe dânsul. Dar stai, doctorul doarme alături. Îl voi trezi.

Izbi cu pumnul său uriaş în peretele de oţel care despărţea cabina căpitanului de aceea a lui Bertram.

— Domnule doctor, domnule doctor, repede, repede! strigă el cu toată puterea.

Efectul întrecu aşteptările sale. Doctorul dădu buzna în cabină, îmbrăcat sumar, şi în acel aş timp veniră în goană şi cele două sentinele de la pupă, cărora le urmă, după câteva clipe, primul ofiţer Rindow.

În timpul acesta George îşi supuse gâtul unui masaj în toată, regula, încât acum putu vorbi mai lesne şi istorisi celor de faţă aventura sa grozavă.

Rindow şi doctorul dădură şi ei din cap, cu neîncredere, pe câtă vreme marinarul care fusese de sentinelă, aprobă cu însufleţire. Dar când cei doi văzură semnele trădătoare de pe gâtul tânărului, Rindow începu să înjure, iar doctorul Bertram se puse să examineze pe pacient.

Văzându-l pe marinar că tot dă din cap în semn de aprobare, Rindow îl întrebă:

— Dar ce-i cu tine, Hagen? Faci impresia c-ai şti ceva despre individul misterios care a încercat să-l gâtuie pe George al nostru ?

— Aşa şi este, domnule Rindow, răspunse omul, cu ton serios.

— Ce? întrebă Rindow, aiurit. Ştii ceva despre omul acesta? Nu cumva vrei să susţii că ar fi un camarad de-al

nostru.

— Ferească Dumnezeu, domnule Rindow! Asta este cu desăvârşire exclus. Dar în cursul celor două zile de când am părăsit insula pe care a fost făcut prizonier căpitanul nostru, am observat unele lucruri, care îmi clădeau de bănuit că un străin s-ar afla pe vasul nostru, Am vorbit despre asta cu camarazii mei, dar unii m-au luat în râs, iar alţii erau de părere că trebuie să fie ceva supranatural la mijloc. N-am raportat încă superiorilor, deoarece îmi spuneam că poate tot mă-nşel.

— Dar ce te-a făcut să presupui existenţa unui străin pe submarinul nostru? întrebă Rindow.

— În două rânduri am constatat că mi-a dispărut mâncarea pe care mi-o pusesem de-o parte. Camarazii m-au încredinţat că ei nu mi-au luat-o, şi n-am de ce să nu-i cred. Apoi, ieri mi s-a părut c-am văzut o umbră trecând prin faţa magaziei cu provizii. N-am spus nimic, însă, deoarece bănuiam vreo festă de-a camarazilor, îmi exprimasem doar faţă de dânşii bănuiala că s-ar afla un străin pe bord. Şi Plundow spunea... spunea că aceasta ar putea fi... căpitanul nostru! încheia Hagen, sfios.

— Plundow ăla e mai rău ca o muiere bătrână! spuse primul ofiţer, supărat. S-o fi gândind de-acum la spiritul căpitanului nostru, care e fără îndoială încă în viaţă. Dar să lăsăm fleacurile! Adună oamenii şi să facem o cercetare amănunţită a vasului.

— Petre, te poţi duce şi tu căci mă simt acum destul de bine, spune George. Dă-mi numai pistoalele de pe masa.

Petre ieşi, dar nu prea bucuros. Îl linişti însă faptul că-l ştia pe George un trăgător minunat.

Auzind semnalul de alarmă, tot echipajul se adună în sala cea mare. Rindow le povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi îi împărţi în diferite puncte ale submarinului.

Oamenii ştiau că misteriosul străin era foarte primejdios, de vrem ce încercase să-l gâtuie pe fiul căpitanului lor iubit. Cu pistoalele în mână înaintau atenţi, cercetară cele mai neînsemnate unghere, şi după vreun ceas fură nevoiţi să constate că nici un străin nu se putuse furişa pe bord.

Dar deoarece Rindow îi încredinţase că George avea pe gât semne neîndoielnice de degete omeneşti, unii din ei rămaseră foarte îngrijoraţi şi se consfătuiră în şoaptă.

Gerard Plundow, însă, care era cel mai superstiţios dintre toţi, făcu o mutră plină de mister si spuse către prietenul său Jan Brike, care şi el credea în lucrurile supranaturale:

— Jan, Jan, pe mine nu mă poate înşela nimeni. Asta e spiritul căpitanului nostru. Vrea să-l ia pe fiu-şu la el. Dacă băiatul ar fi dormit, dus era!

Îşi propuse, în orice caz, să-i chestioneze amănunţit pe George, pentru a stabili dacă nu visase, totuşi.

În tot timpul cât rămase singur, tânărul îşi dăduse silinţa să se împotrivească oboselii care-l cuprinse aşa deodată.

Poate că gândurile care îl frământaseră în tot timpul cât stătuse întins în hamac, sau lupta cu misteriosul criminal era de vină, — fapt e că trebuia să depună toate sforţările ea să-şi ţie ochii deschişi.

Tresărea speriat uneori şi privea cu atenţie în odaia liniştită, apoi îşi lăsa din nou capul pe pernă, şi rămânea astfel clipe îndelungate.

Se scurse aproape un ceas în felul acesta. George aţipise din nou, de data asta ceva mai multişor. Când se trezi iar, se ridică în aşternut şi privi spre uşa, care era numai sprijinită.

Asta îl indispunea. De ce n-o lăsase deschisă Petre? Sau poate că oscilarea vasului o închisese?

Vru să sară jos din hamac, ca să deschidă uşa, dar când îşi trecu piciorul peste margine se cutremură şi întoarse repede capul. Avusese impresia că cineva se află în spatele său.

În clipa următoare ridică mâna în mod mecanic şi două împuşcături răsunară în încăpere.

Lipit aproape de hamac stătea un om, cu braţele ridicate ameninţător. Cele două gloanţe nimeriseră bine, căci înainte ca George să se fi recules din spaima sa, misteriosul individ se prăbuşi, scoţând un horcăit.

Uşa fu deschisă brusc, şi doctorul Bertram dădu buzna în cabină.

— Ce s-a întâmplat. George Ai visat ceva ?

— Nu, doctore — spuse tânărul sărind din hamac. Acum te poţi încredinţa cu proprii dumitale ochi, că nici înainte n-am visat. Asta e individul care a căutat să mă gâtuie.

— Aha! aşa e, un polinezian, exclamă doctorul, după ce aruncă o privire asupra celui neînsufleţit. Dar cum Dumnezeu de-a pătruns aici? Rasa lui populează insulele Oceanului Pacific, către care ne îndreptăm acum. Dar iată că mai trăieşte, poate că mai pot afla ceva de la el.

Bertram se lăsă în genunchi lângă rănit, iar George ridică de jos obiectul care-i căzuse din mână atunci când se prăbuşise. Era o secure ascuţită ca un brici, împodobită cu înflorituri ciudate, — o secure la fel cu cea pe care o găsise

marinarul pe insula pe care fusese făcut prizonier căpitanul Farrow.

— Ia priviţi ! se adresă George către Rindow şi Petre care dăduse buzna în cabină. Astfel de securi întrebuinţează vânătorii de capete, după cum ne spusese doctorul. Am avut un musafir primejdios pe bord.

— Tăcere ! spuse Bertram. Vrea să vorbea: Rănitul horcăi ,doctorul îi puse o întrebare pe ton poruncitor, dar sălbatecul nu fu în stare să rostească decât frânturi de cuvinte. Apoi se ridică o clipă, dar căzu imediat îndărăt.

— Păcat ! spuse Bertram şi se sculă pe jos. Tocmai în clipa hotărâtoare, moartea i-a încleştat gura. L-am întrebat pe ce insulă trăieşte, dar n-a rostiţi decât silaba "Mal" şi încă o dată "Mal". Păcat, păcat, căci am fi ştiut poate acum unde ni-e ţinta.

— O vom găsi oricum, spuse George, cu energie. Simt că-i vor regăsi pe tata şi pe Sanja. Sălbaticul acesta face parte, desigur, din echipajul corăbiei negre, o fi pierdut vasul poate, sau rămas din ordin, pentru a se furişa în submarinul nostru. Aş dori să ştiu numai unde se ascunsese.

— În dulapul căpitanului, interveni Petre arătând un dulăpior îngust. Şi uite colea jos un bilet pe care l-a pierdut probabil.

II
ÎN SITUAŢIE GREA

— DĂ-L ÎNCOACE, Petre. Poate avem mai mult noroc de data aceasta ! spuse George, repede.

Dar de-abia aruncă o privire asupra biletului mototolit, şi spuse, dezamăgit:

— E aceiaşi scrisoare secretă, care să găseşte pe harta veche şi pe hârtia pe care am luat-e de la sălbatecul acela din junglă. (Vezi broşura 5). Ah! de-am găsi insula, care are un golf cu trei palmieri! E mai mult ca sigur că numele ei formează cuvântul secret, cu care am putea descifra scrierea.

— Acum va trebui să ieşim cu vasul la suprafaţă, ca să-l aruncăm în mare, spuse George. Mi-ar fi neplăcut dac-ar rămâne aici.

El chemă doi marinari şi le ordonă să ducă mortul în turn. George însoţi transportul.

Rindow îl întrebă pe timonierul Plundew, unde se află distrugătorul care apăruse în urma lor când se lăsase întunericul.

— După cât se pare, s-a îndreptat spre Nord, răspunse cel întrebat. E mult de când nu i-am mai văzut reflectoarele. Cred, însă, că e bine să ne afundăm mai adânc şi să ne îndreptăm tot spre Nord, căci ajungem curând în marea Flores şi nu trebuie să ne apropiem prea de tot de coasta nordică a Australiei, căci acolo stau de veghe englezii.

Rindow privi câtva timp prin periscop, apoi spuse:

— Într-adevăr, nu se vede nimic. Cred însă, că vom avea ceaţă şi de aceea ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm puţin de insulele care se află la dreapta noastră. E cert că şi comandantul distrugătorului a observat că se lasă ceaţa şi s-a îndreptat şi el spre larg. În sfârşit, deocamdată să ieşim la suprafaţă. Ce-o mai fi, vom vedea!

Rindow rămase la periscop, în vreme ce submarinul se ridica.

Când chepengul fu deschis, toţi respirară cu nesaţ aerul proaspăt al nopţii.

Petre luă pe umăr cadavrul şi urcă cu el scara de fier. Uriaşul sări cu el peste marginea turnului şi se îndreptă spre balustradă ca să dea drumul în apă trupului neînsufleţit.

Pe când se pregătea tocmai să îndeplinească operaţia aceasta, o fâşie orbitoare de lumină sfâşie întunericul şi-l învălui într-un mănunchi de raze. Era reflectorul distrugătorului englez, care, împotriva presupunerilor lui Rindow şi a timonierului, se aţinuse, totuşi, pe aproape. Mai mult ca sigur că ofiţerii observaseră — cu ajutorul ocheanelor de noapte — ieşirea la suprafaţă a submarinului şi îndreptaseră acum reflectorul asupra lui.

Un strigăt slab se auzi peste întinsul apei. Distrugătorul era prea departe pentru a fi posibila o înţelegere cu dânsul, dar era destul de aproape pentru a putea împiedica cu tunurile sale, o încercare eventuală de fugă a submarinului.

Strigătul voia probabil să-i dea, de înţeles lui Petre să nu arunce cadavrul în apă, dar uriaşul nici nu se sinchisi. Cu o mişcare hotărâtă ei dădu drumul mortului în mare, apoi făcu stânga-mprejur şi se întoarse în turn.

Un fulger trecu deasupra valurilor, o grenadă se afundă vertiginos în golful unde se afla submarinul, apoi urmă o bubuitură înfricoşătoare.

Rindow ridică imediat braţul drept, dând de înţeles inamicului că n-are de gând să fugă. Nici n-avea de ce s-o facă deoarece distrugătorul se apropiase mult şi tunurile sale erau, desigur, îndreptate asupra submarinului, gata să tragă la cel mai mic semn.

Uruitul maşinilor se auzea lămurit acum.

Distrugătorul se apropie tot mai mult şi se înţepeni cam la cinzeci de metri de submarin.

Marea era complet liniştită. Se auzi un glas tunător.

— Allo, căpitane Farrow, predă-te !

— Allo, distrugătorule, pentru ce ! răspunse Rindow, calm.

— Tunurile noastre sunt îndreptate asupra voastră şi vă găurim imediat vasul! strigă englezul.

— În cazul acesta veţi sări în aer în aceeaşi clipă! răspunse Rindow. Două guri de tun sunt îndreptate asupra voastră. Ce vreţi de la noi?

Cei de dincolo rămaseră tăcuţi câteva clipe; se sfătuiau probabil. Apoi se auzi un alt glas, aspru:

— Am primit o radiogramă prin care ni se aduce la cunoştinţă că a-ţi tras cu tunurile asupra unui sat din Marea Sundei. Ne-am convins cu proprii noştri ochi de faptul acesta. În consecinţă, trebuie să ne daţi socoteală. Afară de asta, ştiţi prea bine că sunteţi căutaţi de la sfârşitul războiului. Submarinul vostru trebuie distrus. Totuşi, cred că veţi scăpa cu pedepse uşoare, căci aţi făcut şi mult bine. Poate că nici nu veţi apare în faţa justiţiei.

— Asta ar fi foarte drăguţ lucru, spuse Rindow, cu aceeaşi linişte de până acum. Totuşi, cred că şansele noastre sunt egale. Până în momentul de faţă n-aţi pus încă mâna pe noi şi în clipa când veţi deschide ostilităţile prin focuri de grenade vom şti şi noi să răspundem la fel. Sunt însă dispus la tratative oneste, dar mă împotrivesc intenţiunii voastre de a ne trata ca prizonieri de pe-acum.

Din nou urmă o pauză scurtă. Englezii îşi închipuiseră, desigur mai lesnicioasă capturarea echipajului submarinului. Apoi glasul aspru se auzi din nou:

— Bine să tratăm. Vino pe bordul nostru: te încredinţăm că vei putea să te reîntorci în libertate.

— Regret — răspunse Rindow — căpitanul a fost luat prizonier de un pirat. Voi povesti cu plăcere toată întâmplarea, dacă vreo doi din ofiţerii dv. binevoiesc să ne

viziteze. Fireşte, vă dăm cuvântul de onoare că domnii aceştia se vor putea reîntoarce liberi. Vă rog, luaţi repede o hotărâre, căci suntem, în urmărirea acestui pirat.

— Bine, vin, se auzi răspunsul de pe distrugător.

Se scurseră câteva minute. Rindow auzi zăngănitul lanţurilor cu care era lăsată pe apă o barcă de pe vasul advers. Zâmbind, el se adresă doctorului Bertram :

— Cred că primejdia a trecut şi de data aceasta. Nu trebuie, să pierzi curajul niciodată, ci să înfrunţi întotdeauna pe inamic. Pentru orice eventualitate, însă, îl voi spune lui Jan Brike să nu piardă din ochi distrugătorul. Dacă o fi vreo viclenie la mijloc putem cel puţin să ne răzbunăm.

Dădu comanda respectivă, apoi rămase în aşteptare. Într-această barca distrugătorului se apropie şi după câteva minute acostă lângă submarin, sub protecţia reflectorului.

În afară de vâslaş, în barcă se afla un singur ofiţer. Acesta salută politicos când fu lângă balustrada submarinului, şi zise:

— Căpitan Builder. Îngăduiţi să vin la bord? Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Rindow încalecă balustrada şi se îndreptă spre turn. Rindow, Bertram şi Jan se recomandară, apoi primul ofiţer îl invită pe englez să poftească în interiorul vasului.

Politicos cum era din fire, îl lăsă pe străin să meargă în faţă şi înainte de a coborî şi dânsul, aruncă o privire cercetătoare în jur şi şopti ceva ofiţerului secund, Brunn.

Luară loc cu toţii în cabina căpitanului şi Rindow povesti în câteva cuvinte ultimele întâmplări. Eliberarea celor patru fete australiene era cunoscută ofiţerului (Vezi broşura 4) şi el încredinţa pe gazdele sale că fapta aceasta fusese întâmpinată cu admiraţie şi recunoştinţă în toată Anglia.

Apoi Rindow ţinuse să vorbească despre misterioasa colonie a prinţului indian Ghasna, din interiorul insulei. Povesti despre atacul indigenilor, de dispariţia căpitanului, ceea ce făcuse necesară bombardarea satului.

Englezul îşi luă notiţe, când Rindow aminti că băştinaşii erau bine înarmaţi cu puşti Mauser şi revolvere automate. Despre împuşcarea polinezianului de către George, nu suflă nimic şi când termină de vorbit, englezul rămase şi el tăcut câtva timp, apoi spuse, şovăind:

— Domnii mei, dac-ar fi ca eu singur să pot lua hotărâri, mi-aş urma drumul şi aş raporta că n-am dat peste dv. înţeleg prea bine râvna dv. de a porni spre răsărit pentru a-l elibera pe viteazul căpitan şi pe indienii de care mi-aţi vorbit. Mi-aşi prelua eu însumi sarcina aceasta, dar îmi dau

seama că nu mă voi putea apropia de corabia neagră, fără a pune în primejdie viaţa prizonierilor. Ştii şi dumneata domnule Rindow, că în calitatea mea de ofiţer trebuie să mă supun ordinelor şi să vă aduc la Singapore. Dar îţi mărturisesc sincer că mi-ar fi foarte plăcut dac-aş putea găsi mijlocul să vă las liberi şi în acelaşi timp să nu-mi calc datoria. Fiecare ceas pierdut primejduieşte tot mai mult viaţa prizonierilor: şi căpitanul Farrow se bucură de simpatia tuturor ofiţerilor englezi.

Telefonul de pe birou zbârnâi uşor. Rindow luă receptorul, primi o comunicare, apoi spuse
zâmbind:

— Căpitane Builder, bucuria asta v-o pot face. Observaţii c-am început să plutim ? Presupunerile mele au fost, deci întemeiate. Vroiam numai să câştig timp, căci văzusem venind dinspre Sud un zid de ceaţă, care a devenit acum atât de gros, încât reflectoarele de pe vasul dv. nu mai pot străbate prin el. Vom face numai un drum scurt, ca să ieşim din bătaia tunurilor dv. Apoi vă veţi putea reîntoarce şi nimeni nu vă va face imputări pentru faptul că natura a fost mai puternică decât necesitatea deosebită de a ne facă prizonieri. Mi-a făcut o plăcere deosebită sa vă fac cunoştinţă şi regret că stăm faţă-n faţă ca duşmani.

Builder se întunecă puţintel, apoi zâmbi şi dânsul şi spuse:

— Şiret ăi fost, n-am ce zice ! Am căzut în cursă ca un prost. Dar e vina mea, căci n-am ţinut seamă de condiţiile atmosferice. Acum mă bucur cu adevărat că veţi avea prilejul să vizitaţi insulele Pacificului şi vă doresc din toată inima să izbutiţi a elibera pe căpitan şi pe prietenii voştri indieni. Misiunea mea mă duce numai până la strâmtoarea Torres, unde voi ajunge într-o jumătate de ceas. Dacă până acolo nu vă reîntâlnesc, atunci va trebui să-mi depun mandatul în mâinile autorităţilor australiene, care vor trimite probabil un distrugător pe urmele voastre.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, spune Rindow.

— Ei, dar ce s-a întâmplat colo sus?

— Domnule căpitan, trebuie să urcăm repede pe punte. Marinarii care v-au adus aici ameninţă să tragă asupra noastră şi prin strigăte puternice au indicat distrugătorului locul unde se află submarinul. Veniţi repede, trebuie să împiedicăm cu orice chip fapte nechibzuite!

Urcară la repezeală pe punte şi căpitanul englez îşi linişti oamenii. Ca ofiţer conştiincios, ar fi trebuit poate, să tragă consecinţele, în cazul când distrugătorul ar fi fost avantajat

oarecum faţă de submarin. Dar el văzu imediat că aruncătoarele de torpile ale submarinului aveau o ţintă bună, căci reflectoarele distrugătorului nu ajungeau până la submarin, în schimb ofereau o ţintă minunată, deoarece se vedeau ca doi ochi de foc în plămada cetii.

De pe distrugător pătrundeau chemări înăbuşite. Builder sări repede în barcă şi strigă rămas bun ofiţerilor duşmani. În clipa urmă o ceaţa groasă înghiţise submarinul, Rindow dădu o comandă în sala maşinilor şi motoarele începură imediat să duduie. Cu viteză nebună porniră spre Nord-est, direct către strâmtoarea Torres. Ceaţa înăbuşea zgomotul motoarelor şi în afară de asta, trebuia să dureze câtva timp până ce căpitanul englez să ajungă pe vasul său. În timpul acesta depărtarea dintre cele două vase va fi destul de mare.

Doctorul Bertram spuse, râzând:

— Rindow, ai lucrat ca un adevărat maestru! Pe legea mea, mă vedeam de pe acum la Singapore, în faţa Curţii Marţiale. Pe căpitanul nostru nu l-am mai fi revăzut niciodată, desigur.

— Aşa gândeam şi eu, spuse Rindow cu seriozitate, şi de aceea am pus totul pe o singură carte. Nădăjduiesc că acum vom avea chiar un sprijin cu ajutorul englezilor. E sigur că Builder va atrage atenţia Australienilor asupra corăbiei negre.

— Să sperăm! răspunse Bertram, cu convingere. De l-am vedea odată liber pe căpitanul nostru! Din fericire, Builder a recunoscut că un atac deschis asupra corăbiei, ar primejdui viaţa prizonierilor. Ştie el desigur foarte bine că numai noi. cu submarinul nostru, avem şansa să ne apropiem de corabia neagră.

— Şi aşa vom face chiar ! spuse Rindow, înciudat. Avem împotrivă-ne un duşman cum puţini sunt. Radiograma sa adresată englezilor, prin bare le anunţă că am bombardat satul e o dovadă. Ştia, firește că asta ne-ar putea vârî într-o situaţie grea. Aş dori numai să ştiu ce are de gând să facă cu prizonierii.

Bertram coborî glasul, şi şopti :

— Rindow, mă tem că-i lasă pe seama vânătorilor de capete, care pun mare preţ pe căpăţânile de albi... Dar tăcere, vine George.

III
TAINA HĂRŢII

TÂNĂRUL URCĂ scara foarte agitat şi spuse dintr-o suflare:

— Domnii mei, puteţi veni niţel în cabina tatei? Am găsit cheia scrierii secrete.

— Cum, George, ai izbutit într-adevăr? întrebă doctorul Bertram. surprins. Felicitările mele!

— Sălbatecul pe care l-am împuşcat mi-a dat cuvântul care formează cheia scrierii secrete.

Coborî îndărăt scara din turn, urmat de Bertram şi primul ofiţer Rindow.

Pe masa de lucru a căpitanului se aflau harta şi cele două hârtii pe care le luase tânărul de la sălbateci. Pe un carnet George scrisese soluţiile celor două scrieri secrete dar înainte de a le citi, spuse :

— În faţa tatei deja mi-am exprimat părerea că un anumit cuvânt trebuia să dea rânduirea literelor izolate, şi din desenele care se aflau atât pe hartă cât şi pe cele două bilete, bănuiam că acest cuvânt ar putea fi numele unei insule care prezintă un golf cu cei trei palmieri ciudaţi. Ar fi trebuit, deci, să căutăm toate grupele de insule, până vom fi descoperit, întâmplător, un astfel de golf: dar atunci ar fi fost prea târziu pentru prizonieri. Căci viaţa lor e în mare primejdie, deoarece, căpitanul corăbiei negre îi duce plocon vânătorilor de capete. Sălbaticul care a încercat să mă gâtuie şi pe care l-am împuşcat, a răspuns numai prin "Mal" la întrebarea d-tale, doctore. M-am apucat să observ pe harta noastră cea nouă numele tuturor insulelor din Oceanul Pacific şi mi-a atras atenţia Mallicolo, în grupa de insule a Noilor Hebride. Am încercat să descopăr ceva cu acest cuvânt, dar nu era cel potrivit. Pe urmă am dat de Malaita, în grupul insulelor Salomon. Şi cu numele acesta aveam cuvântul care descifrează scrierea secretă. Şi într-adevăr, Malaita se află la Nord de Guadalcanar, şi de pe această insulă a plecat vaporul pe care l-a scufundat tata în timpul războiului şi în a cărui cabină de comandă a găsit harta aceea veche. Pe hartă se află numai o notiţă scrisă de căpitanul francez, dar ea ascunde o taină grozavă. Cuprinde următoarele:

"Gaston Roule şi soţia sa vor fi..."

Zbârnâitul telefonului întrerupse lectura tânărului. Rindow puse repede mâna pe receptor, dar scoase o exclamaţie de surpriză când luă cunoştinţă de comunicare. Apoi spuse iritat:

— Repede pe bord ! Ceaţa a fost împrăştiată de vânt. Distrugătorul englez se află la vreun kilometru îndărătul nostru, dar a prins în raza reflectoarelor sale corabia neagră. Trebuie să pornim îndată într-acolo căci acum prizonierii sunt în mare primejdie.

George scoase o exclamaţie de spaimă. Era de temut ca nu cumva căpitanul acestui vas misterios să arunce pur şi simplu peste bord pe prizonierii săi, pentru a putea întâmpina cu toată liniştea o eventuală percheziţionare a corăbiei sale.

Tânărul urcă în fugă scara de fier a turnului Rindow venea după el, iar doctorul cu ceilalţi doi tovarăşi ceva mai în spate.

Corabia neagră se afla cam la patru sute metri de submarin. Conurile de lumină ale reflectoarelor distrugătorului o prinseseră în raza lor.

Şi acum porni o ghiulea de pe vasul de război englez. Aceasta căzu în apă aproape de tot de corabie.

Rindow dădu o poruncă scurtă timonierului Plundow, apoi submarinul făcu un viraj ascuţit şi se îndreptă spre vasul misterios.

— Du-te jos, doctore! îi strigă Rindow lui Bertram, care îşi scosese numai capul peste marginea turnului. Brunn, du-te şi d-ta jos căci e foarte probabil că va trebui să ne lăsăm la fund, pentru a putea să ne apropiem neobservaţi de corabie Plundow, trebuie să mergem în aşa fel încât corabia să vie între noi şi distrugător şi atunci nu vom fi luminaţi de reflectoare. Ah! încearcă să fugă!

Vasul misterios nu reacţionase deloc la bombardamentul distrugătorului. Făcu un viraj brusc şi observatorii de pe turnul submarinului văzură lămurit că valuri spumegânde se înălţau în urma sa.

Îşi căuta salvarea prin fugă, — ceea ce însemna că, pentru moment, nu exista nici o primejdie pentru prizonieri. Pe de altă parte, căpitanul englez ştia că printr-un adevărat bombardament va primejdui viaţa prizonierilor.

Cu ajutorul compresoarelor pe care genialul inginer Hagen le adaptase la motoarele Diesel submarinul atinse o viteză care n-ar fi putut fi întrecută de cel mai rapid vapor din lume Dar spre nespusa lui uimire, Rindow fu nevoit să-şi dea seama că vasul misterios îl întrecea. Aceasta era însă

o dovadă că făcea afaceri necurate, căci pentru călătorii normale n-ar fi avut nevoie de o asemenea viteză fantastică.

Rindow chemă repede în turn pe bătrânul Jan Brike, tunarul.

— Jan, trebuie să oprim corabia în loc, spuse el. Ai fi in stare să distrugi, cu o ghiulea, elicea, când ne vom fi apropiat de ea ?

— Asta o pot face şi de-aici, răspunse bătrânul. Dar tot e mai bine să ne apropiem, căci atunci nu-l mai poate zvârli peste bord, pe bunul nostru căpitan. Dar lasă că aranjez eu treaba!

Liniştit, bătrânul se caţără peste marginea turnului şi se îndreptă spre tunul de la proră. Aşadar, corabia neagră nu mai putea dispare acum, în nici un caz; singurul pericol care mai exista, era ca misteriosului căpitan să-i dea în gând să-şi arunce, vasul cu totul în aer, când se va vedea pierdut.

George părea să ghicească gândul primului ofiţer, căci spuse:

— Domnule Rindow, mă tem că prizonierii sunt pierduţi chiar dacă am izbuti să oprim în loc corabia. Mai bine mi-ar părea dacă ar dispare din faţa noastră şi a distrugătorului. Ştiu doar acum unde-l putem regăsi.

Rindow mormăi o înjurătură printre dinţi, îi era peste mână, firește să lase prada din gheare, dar pe de altă parte, temerile lui George erau si ale sale.

Pentru a treia oară porni o grenadă de pe distrugătorul englez, şi se afundă în apă în imediata apropiere a corăbiei. Era vădit lucru că Builder căuta să cruţe vasul duşman.

Submarinul se apropiase până la două sute metri de corabie, Jan Brike îi strigă lui Rindow:

— Să trag acum, domnule Rindow? Suntem destul de aproape pentru a putea împiedica orice act de violenţă împotriva căpitanului nostru.

— Şi dacă ticălosul îşi va arunca vasul în aer? întrebă Rindow.

Tunarul trase-o înjurătură... marinărească apoi spuse:

— Domnule Rindow, îmi voi împacheta la loc tunul meu scump. Trebuie să-i lăsăm să dispară apoi să-l urmărim şi vom izbuti să-l eliberăm pe căpitan de abia când va fi adus pe uscat.

— Ah ! uite că natura a hotărât ea însăşi, spuse Rindow, cu satisfacţie. Acum, cel puţin, nu-mi pot face imputări că m-am lăsat pe tânjală. Plundow, virează repede, direcţia

Nord-est! Repede, căci te pomeneşti că ne acostează corabia pe noi!

Vântul îşi schimbase direcţia şi peretele gros de ceaţă pe care-l gonise spre Sud până de curând, se târa acum înainte.

Reflectoarele distrugătorului apărură deodată iarăşi ca nişte puncte mici, corabia neagră dispăru şi în clipa următoare fu şi submarinul învăluit în pătura lăptoasă.

Rindow ordonă să se oprească imediat compresoarele. Acum se auzi în apropiere un duduit de motor şi peste câteva minute o umbră trecu ca vântul pe dinaintea submarinului. Era misteriosul vas, cu prizonierii la bord.

Zgomotul produs de maşina corăbiei negre devenea din ce în ce mai slab şi cei din turn hotărâră să coboare în interiorul vasului.

Doctorul Bertram aştepta în cabină. Îl întrebă pe Rindow cum a decurs aventura cu vasul misterios şi aprobă în totul vederile celor doi tovarăşi ai săi cu privire la întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Şi acum, dragă George — se adresă el apoi tânărului — să-ţi vedem înţelepciunea! Ai fost întrerupt pe când citeam despre un anume Roule şi nevastă-sa.

George luă biletul pe care îşi notase soluţiile scrierii secrete şi spuse :

— Inscripţia de pe hartă glăsuieşte: *"Gaston Roule şi soţia sa sunt ţinuţi prizonieri de căpetenia Bati. Acolo sunt în siguranţă împreună cu fetiţa lor Jeanette. Milioanele ne aparţin. Henry o va ţine pe căpetenie necontenit în dispoziţie bună: acum e război şi sunt multe capete omeneşti de care nu se sinchiseşte nimeni. Cheia este numele golfului".*

— Fierar a dracului, asta e ceva! exclamă Bertram după ce tânărul sfârşi de citit. Rindow, acest Henry n-are să fie căpitanul corăbiei negre, care trebuie să-i procure mereu capete proaspete căpeteniei Bati.

— Asta reiese şi din cele două bilete pe care le-am luat de la sălbateci, zice George. Primul, găsit la individul împuşcat în junglă, glăsuieşte:

„Henry, Roule vroia să dispară. Bati l-a ucis, de asemenea şi pe nevastă-sa. Vino repede aici şi adu marfă nouă! Bati e furios pe Jeanette".

— George, trebuie să expunem echipajului toată chestiunea, fu de părere doctorul Bertram. În felul acesta îi vom câştiga de partea noastră şi la caz de nevoie vom scoate chiar şi pe dracul din iad cu ajutorul lor.

— Chiar aşa vom face, răspunse tânărul. Dar acum ascultaţi care-i conţinutul celuilalt bilet, pe care sălbatecul l-a pierdut în cabina asta. Într-unsul găsim şi numele omului care se ţine pe lângă căpetenia Bati. Iată ce scrie :

„Henry, mai dau încă şi biletul acesta lui Boro. Pericolul creşte. Bati are de gând s-o ucidă pe Jeanette la prima sărbătoare, şi noi mai avem nevoie de dânsa, în cazul când semnătura ei va fi necesară. Vino repede, Henry, şi adu cu tine câţiva porci lungi. Nici eu nu prea mă mai simt sigur. Bati a început să devie neplăcut.

Raul".

— Aceste e conţinutul ultimului bilet, pe care Boro — ucis de mine — trebuia să-l prezinte căpitanului corăbiei negre. Prizonierii sunt pradă căpeteniei Bati. Poate că ne va fi posibil să ţinem acelaşi drum cu corabia neagră căci nu este exclus ca insula pe care trăieşte Bati să fie în altă parte, şi Malaita să fi fost aleasă numai ca cheie pentru descifrarea scrierii secrete.

Corabia are viteză mare, e drept — spuse Rindow — dar submarinul nostru e şi mai rapid. Şi ticăloşii aceştia — răcni el deodată, furios — s-au întovărăşit într-adevăr cu vânătorii de capete. Şi aceşti vânători de capete mai sunt şi canibali.

— Canibali ? întrebă George, îngrozit. De unde ştii asta, domnule Rindow?

— Are dreptate — interveni doctorul Bertram -— trebuie să fie vorba de canibali. Asta o dovedeşte expresia „porci lungi", folosită de Raul ăla. Este denumirea pe care o dau oamenilor, insulari mâncători de oameni din insulele Oceanului Pacific. Nu va fi deloc uşor să-i eliberăm pe prizonieri, din moment ce vor fi pe insulă şi în puterea căpeteniei.

— Domnule doctor — spuse George, cu ochii scânteietori — cred, totuşi că echipajul submarinului nostru îl va scoate de acolo pe tata, chiar de s-ar afla în puterea a zece căpetenii.

— Da, da aşa cred şi eu, răspunse Bertram numai că n-ar trebui să ne închipuim sarcina prea uşoară. Dar am o ideea bună. Căpeteniile de triburi ale fiecărei insule trăiesc în veşnică duşmănie de moarte între ele. în consecinţă, ar fi bine, poate, dacă ne-am putea asigura sprijinul vreunei căpetenii, împotriva lui Bati. Fireşte, un asemenea ajutor, este întotdeauna foarte primejdios, căci s-ar putea uşor întoarce împotriva noastră. Capetele albe au curs foarte ridicat la vânătorii de capete. Da, da, dragă George, văd că

te îngrozeşti. Pentru insularii aceia, cel mai frumos trofeu este o căpăţână omenească, afumată la un foc bun... Atât şi nimic mai mult !

— Domnule Rindow, când vom ajunge la insula Malaita? întrebă George, nerăbdător.

— Pe cât va fi posibil vom merge cu viteza maximă, răspunse primul ofiţer. În cazul acesta poimâine după amiază vom putea fi pe insulă. Poimâine în cursul zilei va trebui să încercăm a ţine sub ochi corabia neagră, ca să nu pierdem vremea căutând-o. Ah. Brunn are o veste nouă!

Rindow dădu mulţumit din cap când atârnă receptorul.

— Ceaţa a fost alungată tot mai departe de vânt, spuse el. Distrugătorul englez e la vreo doi kilometri în spatele nostru. Noaptea e luminoasă şi putem merge cu toată viteza. Ne vom ţine aproape de corabia neagră, chiar dacă pentru moment n-o vedem. Să n-ai grijă. George, vom face noi tot ce e cu putinţă, să-i eliberăm pe tata si pe prietenii indieni.

IV
ÎN PREAJMA MORŢII

GEORGE se trezi târziu în ziua următoare. Submarinul trecuse strâmtoarea Torres şi când tânărul intră în turn, Rindow arătă cu mâna în zare şi spuse:

— Vezi punctele alea de colo, George? Sunt insulele arhipelagului Louisiada. Poate că ajungem la Malaita în timpul nopţii căci am mers bine... Ah! uite că vine doctorul. Ei, dar de ce faci o mutră atât de serioasă, doctore? Ce s-a întâmplat?

— Rindow, moartea a fost în spatele nostru spuse Bertram, cu voce înceată. Tocmai mi-a comunicat bucătarul Gerlach că vroia să înceapă tancul al doilea cu apă de băut. După cum ştii l-am umplut — ca şi primul — înainte de a ne fi îndreptat spre insula prinţului Ghasna. Din fericire Gerlach e un om foarte prevăzător. I s-a părut suspect faptul că din apă ieşea un miros ciudat si aceasta a fost un motiv îndestulător să mă încunoştinţeze. La început, nu m-am gândit la nimic rău, crezând doar că mirosul venea de la nişte plante, care crescuseră în jurul izvorului din care am luat apa. Apoi, însă mi-am adus aminte de ticălosul acela de Boro, care a încercat să-l gâtuie pe George al nostru, şi atunci am examinat cu atenţiune apa aceasta. Şi vă pot spune că ne-am fi dus pe copcă cu toţii, dacă am fi

consumat din apa aceasta. A fost otrăvită cu plantele acestea, pe care le-a aruncat într-unsa, desigur, Boro. E un soi de cucută, care creşte pe insulele acestea.

— Dumnezeule ! exclamă Rindow — ce de păţanii ne este dat să întâmpinăm în călătoria asta! Slavă Domnului că Gerlach e atât de prevăzător din fire. La o astfel de nemernicie nu m-aş fi aşteptat, pentru nimic în lume. Dar, în sfârşit, doctore, primejdia a trecut, din fericire. Oamenii să golească tancul şi să-l cureţe bine. Şi acum va trebui să oprim la prima insulă şi să luăm apă proaspătă. Asta ne va întârzia, ceea ce e rău. Dar vom merge o bucată, punând în funcţiune compresoarele şi ne vom scoate pârleala.

Lipsa apei de băut, nu întârzie să se simtă căci şederea în interiorul submarinului, unde aerul era înăbuşitor, producea sete şi Gerlach se văzu nevoit să jertfească o cantitate din preţioasa de apă minerală, care nu se putea înlocui atât de uşor.

În cursul după-amiezii se apropiară de insulele arhipelagului Louisiada. Rindow alese o insulă micuţă, dar acoperită de vegetaţie bogată.

Submarinul se apropie de insulă. Ca la mai toate insulele de corali, şi aceasta avea un golf, în care apa chiar putea să se apropie mult de tot. Echipajul — cu excepţia a doi marinari, care fură lăsaţi de pază pe bord — luă cu sine găleţile de pânză. Dacă găseau în apropierea golfului un izvor curat, umplerea tancului putea fi efectuată în două ceasuri.

Fiecare marinar avea la brâu două pistoale şi un cuţit mare. Câţiva ţintaşi buni, printre care George şi Petre, purtau carabine.

În stânga ţărmului era o îngrămădire de pietre mari şi plate, pe care vreun capriciu al naturii le aruncase acolo, probabil Doctorul Bertram îşi trăda imediat interesul pentru ele şi voi să se apropie ca să le cerceteze, dar Rindow îi spuse, râzând:

— Doctore, acum e mai important căratul apei, decât pietrele de colo. Vei avea destul timp să le examinezi, înainte de a pleca de aici. Trebuie să vii cu noi şi să ne ajuţi să găsim un izvor, căci d-ta ştii mai bine ca oricare altul ce plante cresc prin apropierea apei. În felul acesta putem economisi timpul.

— Ei da, ai dreptate ! răspunse doctorul. Deşi, aş fi vrut să privesc de aproape pietrele astea ciudate. Stai! exclamă el deodată, încetişor. Rindow, d-ta singur spuneai să fiu cu băgare de seamă la cel mai mic indiciu suspect. Ei bine,

sunt aproape sigur că una din pietre s-a mişcat. Să fie oare broaşte ţestoase a căror carapace au o înfăţişare atât de ciudată ?

— Cum ai spus, s-a mişcat o piatră? întrebă Rindow. surprins. Doctore, cred că ţi s-a părut şi aici broaşte ţestoase nu pot fi, căci prea sunt neregulate pietrele. Poate că vreo reptilă s-a mişcat şi d-ta ai avut impresia că era piatra. Astfel de iluzii optice sunt foarte posibile.

— Hm! nu prea cred să fi fost iluzie optică. Spune Bertram. Am văzut lămurit cum se mişca piatra aia din faţă. Ah! Rindow, ai văzut acum? Bolovanul din dreapta, la marginea tufişului, s-a mişcat şi el.

— Scoateţi pistoalele! porunci primul ofiţer, iartă-mă doctore, că m-am îndoit în primul moment de observaţia d-tale. Camarazi, e ceva necurat aici, să nu fie la mijloc vreo nouă drăcovenie de-a insularilor.

Vru să se îndrepte spre bolovani, dar Petre strigă repede :

— Domnule Rindow, ia seama! Tocmai am văzut mişcându-se două pietre colo la stânga. Rămâi pe loc, putem vedea şi de aici ce se ascunde îndărătul lor.

Petre îşi scoase carabina de pe umăr. Toţi priveau cu încordare la pietrele care se aflau la vreo douăzeci de metri depărtare. În urma împuşcăturii lui Petre, trebuia să se arate dacă se ascunde vreo viclenie omenească sub bolovanii mişcători.

Glontele porni, şi toţi văzură lămurit cum izbi pământul în imediata apropiere a marginii din faţă a primului bolovan. Un nouraş de nisip se ridică — apoi se petrecu ceva neaşteptat.

Piatra zbură în sus. Experimentaţii noştri aventurieri îşi dădură seama îndată că nu era piatră, ci un acoperământ uşor din lemn sau piele, în aşa fel vopsit, încât îţi lăsa impresia că ar fi o piatră albă.

O făptură înaltă, neagră, sări în sus, se răsuci de câteva ori, ţinându-şi mâinile la faţă, apoi se prăbuşi greoi la pământ.

— Atenţie la celelalte pietre! strigă Rindow. În aceeaşi clipă toate „pietrele" săriră în sus şi cu răcnete sălbatice o trupă de vreo cincizeci de negri, goi-puşcă, se năpusti spre micul grup de expediţionari.

— Foc! comandă Rindow.

Atâta aşteptau doar oamenii. Pistoalele şi carabinele se ridicară şi după câteva clipe răsună prima salvă.

Vreo douăzeci de sălbateci se prăbuşiră în ţarină, zvârcolindu-se. Ceilalţi, însă o zbughiră în desiş. Ar fi fost

treabă uşoară pentru marinarii noştri să-i cureţe pe toţi, dar Rindow fu de părere că se vărsase până acum destul sânge omenesc.

— Ei, dragii mei, cred că ne putem muta ghidul de a lua apă de aici, spuse dânsul după ce ultimul duşman dispăruse în tufiş. Trebuie să căutăm, o insulă mai puţin primejdioasă ca asta.

— Domnule Rindow — fu de părere bătrânul tunar — eu cred că nebunii ăia s-au ascuns atât de adânc în tufiş, încât nu mai avem de ce ne teme. Dar aş putea să trimit vreo două granate spre interior, ca să-i fugărim şi mai mult.

Rindow nu ştia ce să facă pentru moment. Doctorul Bertram îl scoase însă din încurcătură, şi asta fără să vrea.

Condus de instinctul său de cercetător el pornise spre ţărm, unde se aflau ciudatele „pietre", şi începu să le examineze. Nu se îngrijea de loc că pentru scopul acesta trebuia să treacă printre sălbaticii împuşcaţi de marinari. Nu se gândea la nici o primejdie şi apoi ce puteau să-i facă morţii îngrămădiţi acolo?

Dar se întâmplă altfel. Fu smuls cu brutalitate din contemplarea ciudatelor „pietre", prin apariţia, în spatele său, a trei sau patru făpturi omeneşti; înainte să-şi poată da seama despre ce este vorba, fu apucat de braţe vânjoase şi târât în grabă spre tufiş.

— Ia seama, doctore! răcni Petre care observă cel dintâi atacul acesta neprevăzut.

Ridică arma, nu cuteză însă să tragă, căci glonţul l-ar fi putut nimeri pe Bertram. Ceilalţi marinari duseră şi ei armele la ochi, dar îşi dădură şi ei seama că ar fi primejdios să tragă.

— Înainte, după ei! răcni primul ofiţer.

Petre fu cel dintâi care se repezi în tufiş. În urma lui veneau marinarii.

Dacă sălbaticii l-ar fi târât în tufiş pe bietul doctor, salvarea lui ar fi fost aproape imposibilă. Se aflau încă Ia depărtare de câţiva metri de peretele de verdeaţă. Vor izbuti oare să pătrundă înăuntru?

— Doctore, împotriveşte-te din răsputeri! răcni Petre.

De-abia acum păru Bertram să se fi trezit din spaima sa. El urmă imediat sfatul lui Petre: îşi înfipse picioarele în nisip şi prin mişcări violente încercă să-i îndepărteze pe sălbatici.

Cu prilejul acesta observă că duşmanii lui erau răniţi. Şi asta îi dădu noi speranţe.

Izbuti, într-adevăr, să îndepărteze pe unul din sălbatici. Individul se clătină câţiva paşi pe picioare, dinspre ţărm trosni imediat o împuşcătură şi glonţul tras de Jan Brike nimeri în plin.

Doctorul Bertram se bucură, crezând că va izbuti să se elibereze şi de ceilalţi, dar sălbaticii păreau să fie numai uşor răniţi. Fu înhăţat îndată clin nou şi îl traseră înainte cu înverşunare extraordinară.

Petre rămase locului. Datorită împotrivirii de scurtă durată a doctorului, izbutise să se apropie, ridică iar carabina, glonţul porni şi un al doilea sălbatic căzu grămadă in ţarină. În aceeaşi clipă, cei doi sălbatici rămaşi în viaţă îl traseră cu putere pe prizonier în tufiş.

Petre se năpusti după ei. George era pe urmele lui. Marinarii care porniseră odată eu dânşii, erau Ia doi paşi.

Acum, însă, tufişul se însufleţi. Făpturi tuciurii îşi făcură apariţia, suliţe şi cuţite scânteiară în aer, — şi doctorul părea pierdut.

Se auzi o comandă a primului ofiţer. O slavă bubui, din frunzişul des răspunseră strigăte, câţiva indivizi se prăbuşiră, iar ceilalţi se făcură nevăzuţi tot atât de repede cum apăruseră.

În faţa lui Petre, a lui George şi a marinarilor nu mai rămase nici un tuciuriu.

Petre şi George îşi aruncară imediat carabinele pe umeri şi smulseră pistoalele de la brâu. În tufiş nu se puteau folosi de arme cu tragere lungă.

Sălbaticii ridicară ameninţător suliţele să le azvârle, dar în aceeaşi clipă trosniră pistoalele. Efectul fu fulgerător. Răniţi de moarte, şi urlând înfiorător, ei o luară la fugă îndărăt în tufişurilor.

Petre se năpusti în luminişul în care dispăruseră cei doi sălbatici cu doctorul. Cu iuţeala fulgerului ridică pistolul şi un uriaş care stătuse la pândă, cu cuţitul în mână, căzu la pământ.

George îl urmă de aproape pe credinciosul său servitor.

O împuşcătură de revolver răsună în imediata lui apropiere. Cotind pe lângă o tufă, îl văzu pe Petre înaintea sa. Un luminiş se ivi si de-a lungul lui era târât doctorul Bertram de cei doi sălbatici, care îl atacaseră. Se aflau la cincisprezece paşi numai de Petre, care trase foarte liniştit. George văzu cum sălbaticul din dreapta, se clatină. Acum vajnicul Petre trase şi în ultimul său inamic. Doctorul era liber, căci împuşcătura nu-şi greşise ţinta.

Cu paşi gigantici, doctorul porni înapoi de-a lungul luminişului.

— Ei, dragă doctore, pasiunea dumitale pentru cercetări ştiinţifice era cât p-aci să te coste capul! îi spuse George, râzând. S-o pornim repede îndărăt, căci sălbaticii vor căuta desigur, să răzbune moartea atâtor tovarăşi de-ai lor. Ia-o înainte, doctore, noi vom asigura retragerea din spate.

George ar fi vrut într-adevăr să rămâie cel din urmă, dar bătrânul Petre îl împinse înainte pe cărăruia îngustă. Şi înainte ca uriaşul să pornească şi el la drum, îşi mai întoarse odată capul, văzu la o mică depărtare făptura unui tuciuriu şi trase un glonţ într-acolo.

Dar rezultatul împuşcăturii nu fu cel aşteptat. Sălbatecul pe care-l nimerise, scoase un ţipăt răsunător. Era un ţipăt de durere, dar şi de furie, căruia îi urmă un al doilea.

Şi atunci ţâşniră din tufişuri, sălbatici şi, cu paşi gigantici, porniră de-a lungul cărăruii. Petre descărcă repede toate gloanţele din încărcător, dar spre spaima lui văzu că insularii nu se mai dădeau înapoi acum. Bătrânul îşi spuse că-l rănise probabil pe conducătorul tribului, care şi trimisese acum oamenii să-i urmărească cu înverşunare.

Porni în fugă după tovarăşii săi, îşi încarcă revolverul şi strigă celor din faţa lui :

— Repede, repede, înainte, sunt în spatele nostru !

Ceilalţi îi urmară sfatul şi eu toată iuţeala sa de picior, Petre nu-i mai putu ajunge. Îi revăzu de-abia când ajunseră pe ţărm, alături de camarazii lor, care stăteau cu armele gata de tras. Uriaşul strigă din nou:

— Vin, luaţi-o înainte, repede !

Apoi îşi încorda toate puterile şi peste câteva clipe se afla şi dânsul în mijlocul celorlalţi. Rindow ştia că putea avea încredere deplină in toate privinţele în credinciosul lor Petre, de aceea porunci cu energie :

— Înapoi pe vas! Repede, eu vin la urmă!

Oamenii făcură stânga împrejur şi alergară spre submarin. Atunci se porni din tufişuri o grindină de pietre, care şuierară prin aer.

Câţiva oameni fură nimeriţi, de asemenea Rindow şi doctorul Bertram care fură atinşi la cap.

— Foc! răcni Rindow, apoi fu gata să se prăbuşească.

Dar Petre îl apucă de spate şi-l reţinu. Uriaşul îşi goli repede încărcătorul pistolului spre tufiş, apoi îl trase pe ofiţer spre submarin. Cu o mână îl ţinea pe acesta, iar cu cealaltă îl sprijinea pe doctor, care şi dânsul ameninţa să se poticnească.

Marinarii trăgeau acum salve regulate înspre desiş. Brunn, ofiţerul secund, preluase imediat comanda.

Unul după altul marinarii urcară pe punte, se aşezară în linie de bătaie şi ţinură sub foc continuu tufişul. În felul acesta preîntâmpinară un al doilea atac al insularilor.

— Domnule Brunn, să fac ceva curăţenie? întrebă Jan Brike. Poate că tot vom putea aduce apă după aceea?

— Nu, căci nu ştim câtă populaţie are insula. E posibil că cei de până acum să fi fost numai o avangardă. Înainte, băieţi, la maşini! Plundow, la cârmă! Trageţi înainte, par să fi primit întăriri !

De abia sfârşi Brunn vorba, şi ţărmul fu acoperit literalmente de sălbatici. Motoarele submarinului începuseră şi duduie, vasul se pusese în mişcare, dar o ploaie de pietre se porni deasupra punţii şi câţiva marinari fură loviţi.

Traseră acum ultimele gloanţe, apoi fură nevoiţi să facă o mică pauză pentru a-şi încărca armele; cu toate că tuciurii aveau pierderi simţitoare, ei nu se retrăgeau, ci veneau tot mai aproape de ţărmul golfului.

Ridicară braţele şi pietrele albe făceau un contrast izbitor în mâinile lor negre. Situaţia era nespus de primejdioasă, căci submarinul nu se putuse îndepărta prea repede. Atunci, Brunn dădu comanda:

— Brike, foc!

Când norul de fum şi nisip răspândit de granată se risipi, sălbaticii erau departe, fugind spre tufişul ocrotitor.

În pâlnia făcută în pământ de bomba care explodase, zăceau îngrămădite trupuri sfărâmate.

— Băieţi, înăuntru repede ! comandă Brunn. Trebuie să ne aşteptăm la vizita vreunui vas australian, atras de bubuitul tunului. Repede jos, şi fiţi gata să ne afundăm.

Deşi mulţi marinari erau răniţi, comanda fu totuşi îndeplinită cu precizie şi toţi coborâră la iuţeală scăriţa dreaptă de fier care ducea în interiorul submarinului.

Petre îl duse pe Rindow şi pe doctor la loc sigur, pe când pe punte urma încă lupta cu insularii. Uriaşul veni acum în turn şi-i comunică lui Brunn :

— Domnului doctor îi merge mai bine. L-a examinat pe domnul Rindow şi a spus că va trebui să stea în pat până mâine.

— Bine, Petre, în cazul acesta va trebui să iau eu comanda până mâine. Sunt de părere să ne îndreptăm spre prima insulă mai mare şi să luăm apă de acolo. Uite, am

ieşit în sfârşit cu bine din golf. Dar... iată şi mult-aşteptatul vas de război australian rapid. Fiţi gata pentru afundare!

Torpilorul — pe care încercatul marinar îl cunoscuse după coloana de fum ce se-nălţa spre cer — se vedea doar ca un punctuleţ.

— Aha! acum a intrat in golf, zise Brunn. Cercetările vor ţine câtva timp şi peste puţin vom putea ieşi iar la suprafaţă. Păcat numai nu vom putea acosta undeva, să luăm apă. În sfârşit, să mai aşteptăm, poate tot avem noroc!

V
CERCETĂRI ANEVOIOASE

SUBMARINUL MAI CĂLĂTORI sub apă încă un ceas, apoi Brunn dădu comanda de ieşire la suprafaţă, după ce se încredinţa bine că torpilorul dispăruse cu desăvârşire.

Noaptea se apropia şi nu mai era necesară atâta atenţie. Afară de asta era şi timpul să ajungă într-un loc de unde să se poată aproviziona cu apă proaspătă. Propunerea fu făcută de Petre şi Brunn o aprobă. Tancurile trebuiau umplute, fie ce-o fi.

Înainte de a se lăsa întunericul, uriaşul descoperi spre Sud o insuliţă, unde acostară. Avea înfăţişarea la fel cu aceea unde avuseseră de întâmpinat aventura cu sălbaticii, dar descoperiseră curând o strâmtoare în desiş, care părea să ducă adânc în interiorul insulei.

— Ura, domnule Brunn strigă Petre, după cât se pare, acolo curge o apă, care izvorăşte din interior. Admirabil, vom putea lua apă chiar pe întuneric, fără să fim nevoiţi a părăsi vasul.

— Da, dacă am putea pătrunde atât de adânc, până când apa va fi complet limpede şi neamestecată cu apa mării, atunci ar fi într-adevăr admirabil, spuse Brunn. În sfârşit, vom vedea.

După socoteala lui Brunn, mai erau încă zece minute până să se lase noaptea. Dar trebuia să intre în fluviu la lumina zilei, căci pe întuneric ar fi prea primejdios. Gura fluviului era largă şi observând apa de culoare închisă, ofiţerul secund îşi dădu seama spre nespusa-i mulţumire, că era şi destul de adâncă.

Submarinul înainta încet în interior. Cei din turn îşi scoaseră pistoalele şi priviră cu încordare de ambele părţi ale tufişului.

Fluviul făcea acum o cotitură. Apa era încă de ajuns de adâncă, dar Brunn lăsă maşinile să meargă încet, pentru ca să fie posibilă în orice clipă o frânare bruscă. Şi aşa se şi întâmplă, când trecură în cele din urmă de cotitură.

Submarinul se opri lângă un bloc uriaş de stânci, care se ridica în mijlocul albiei fluviului. Era destul loc de trecere de ambele părţi, dar Brunn nu vroia să fie prea cutezător.

— Atenţie ! spuse Petre.

Uriaşul descoperi o lotcă, afundată în apă pe partea dreaptă a uriaşei stânci.

Brunn, care încercase apa şi o găsise bună, vroia să înceapă cu pomparea. Dar situaţia se schimbase dintr-o dată. Lotca nu era singură; doi tineri îndrăgostiţi se aflau undeva pe stâncă.

Fără să aştepte vreo comandă. Petre ieşi pe puntea submarinului. Prora era numai la doi metri de stânci, aşa că nu era prea greu de sărit pe ea. George îl urmă.

Uriaşul se urcă pe parapet şi dintr-o săritură fu în vârful stâncii. George chibzuia cum să se facă înţeles de băştinaşii aceştia, dar Petre rezolvă problema fără multă bătaie de cap.

Sări jos şi în clipa următoare fu lângă cei doi tineri care rămaseră încremeniţi. Uriaşul întinse pistolul spre ei şi spuse în limba engleză :

— Staţi liniştiţi că nu vi se va întâmpla nimic!

Ca să se facă înţeles mai bine duse un deget la gură şi agită arma în mână. Spre neţărmurita lui uimire, tânărul tuciuriu bâlbâi într-o englezească stricată:

— Ce vreţi ? Ce-am făcut noi ?

— Repede în lotcă! ordonă Petre. Vâsliţi spre vas! Tovarăşul meu vă împuşcă dacă încercaţi să fugiţi!

Arătă cu mâna în sus şi tânăra pereche zări un alb cu arma îndreptată spre ei. Ascultători se urcară in lotcă şi vâsliră spre submarin.

Cei doi tineri fură întâmpinaţi cu entuziasm şi doctorul Bertram începu să-l chestioneze pe bărbat în limba maternă. Petre şi George se întoarseră într-aceasta pe punte, tocmai când se întunecase de-a binelea. Dar asta nu-i împiedica de la lucru.

După două ceasuri tancurile erau umplute cu apă dulce, tot timpul aproape, doctorul stătuse de vorbă cu tânăra pereche. Când totul fu gata de plecare — răsărise şi luna,

scăldând totul în lumină — îşi luă rămas bun de la cei doi amorezi, care o luară în grabă spre ţărm.

Submarinul porni încetişor de-a îndărătelea ca să iasă din fluviu. Doctorul Bertram spuse lui George şi lui Brunn :

— Am aflat lucruri foarte interesante. În râul acesta vine adesea corabia neagră să ia apă. Puţinii locuitori ai insulei — care s-au refugiat încoace de pe una din marile insule vecine, — nu s-au arătat niciodată, pentru că nu vroia să atragă atenţia nici unui om asupra lor. Lucrul cel mai însemnat, este că misterioasa corabie, a fost pe aici cu câteva ceasuri înaintea noastră. Tânărul care în patria lui a venit adesea în contact cu marinari şi a învăţat de la ei puţin englezeşte, cunoaşte bine pe căpitanul ei. Îl descrie ca un bărbat înalt, cu păru roşu şi barbă. Şi astăzi a auzit de pe ţărm numele Malaita, rostit în nenumărate rânduri. Aşadar, se potriveşte cu ceea ce ştim noi: acolo îl vom şi elibera pe căpitanul nostru.

— Fireşte! strigă George. Se apropie deznodământul şi nu trebuie să pierdem nici o clipă. Oh, poate că mâine seară îl vom avea pe tata... şi pe Sanja printre noi.

— Şi pe Sanja ! repetă doctorul Bertram, zâmbind. De dragul ei e doar toată expediţia asta! Aşa, dragă George, acum vom îmbuca ceva şi apoi... în hamac! Mâine vom avea o zi grea, dacă ajungem corabia neagră.

Cu o foame de lup, George înfulecă mâncarea pregătită, se duse apoi în cabină şi se întinse în hamac.

Dormi liniştit până dimineaţă şi când Petre veni să-l trezească, se simţea bine dispus şi plin de forţe noi.

Tânărul îşi făcu repede toaleta şi luă dejunul adus de Petre. Apoi se duse în turn. Rindow şi Brunn veniră de pe punte, urmaţi de Plundow.

Ofiţerii salutară pe tânăr, apoi Rindow zise :

— George, mulţumeşte-i lui Brunn. A mers atât de repede în timpul nopţii încât acum avem în ochi corabia neagră. Trebuie să ne lăsăm la fund, ca să nu-i dăm de bănuit.

Ordinele fură date şi minunatul submarin alunecă repede în adâncime.

— Se vede Malaita! anunţă Brunn, care privise prin periscop. Ah! corabia a pornit-o spre Sud. Are de gând, probabil, să înconjoare insula. E sigur că prietenii căpitanului locuiesc în partea de răsărit. Dar pentru noi e tot una, ne-am putea ridica acum la suprafaţă. Ce părere ai Rindow?

— Un moment! (Se duce la periscop şi privi şi el). Apoi spuse: Da, ai dreptate. Corabia a şi ajuns în colţul de Sud şi

trebuie să dispară din moment în moment. Şi atunci vom putea să câştigăm avansul pe care-l are asupra noastră.

După vreo jumătate de ceas, submarinul atinse coasta de Sud a insulei şi făcu ocolul ei. Rindow ţinea vasul la o distanţă cam de două sute de metri de ţărm, căci nu vroia să se expună a se trezi pe negândite cu vreun bombardament din partea corăbiei negre.

O înfrigurare generală cuprinse întreg echipajul submarinului. Marinarii erau pregătiţi pentru debarcare, aveau puşti şi revolvere apoi desagi cu merinde si pâine. Era foarte posibil ca şederea pe insulă să se prelungească şi să fie nevoie de un atac asupra satului vânătorilor de tapete.

Rindow, care privea prin periscop, scoase deodată o exclamaţie. Apoi dădu lui Rindow comanda să întoarcă.

— Corabia stă într-un golf îngust şi adânc, spuse el. Prizonierii sunt duşi pe uscat, — i-am văzut pe căpitanul nostru şi pe prinţul Ghasna. Trebuie să acostăm în golfuleţul pe lângă care tocmai am trecut. Aşa vom putea să ne alăturare convoiului, care va aduce pe prizonieri în satul vânătorilor de capete şi să-i eliberăm. Trebuie să-i atacăm pe neprevăzute pe bandiţi şi pe prietenii lor tuciurii.

Primul ofiţer dădu comanda de încetinire a vitezei, apoi aceea pentru ieşirea la suprafaţă. Echipajul se caţără repede pe punte.

Submarinul se afla acum într-un golf de formă rotundă, în apropierea ţărmului. Făcând cât mai puţin zgomot, săriră pe uscat cei doi ofiţeri, doctorul Bertram şi George, şi încă zece oameni, printre care, fireşte şi bătrânul Petre.

Curajoşii bărbaţi se apropiară de tufişul care se afla la mică depărtare de ocean, Petre care mergea alături de George, doctorul şi Rindow. Descoperi curând o potecuţă, care părea să fi fost foarte folosită.

La o comandă şoptită a lui Rindow, marinarii scoaseră revolverele: prevederea e mama înţelepciunii!

Brunn încheia mica trupă. Înainte de a intra şi el în tufiş îşi mai întoarse odată privirea spre golf. Submarinul se şi lăsase la fund, şi numai periscopul se mai vedea la suprafaţa apei.

Dar în clipa următoare sări speriat în lături şi intră repede în tufiş pentru a nu fi văzut, căci prin faţa golfului, aluneca... corabia neagră.

Ce se întâmplase? Să fi observat căpitanul submarinului şi să-i fi dus în grabă pe prizonieri înapoi pe bord, Brunn spuse vestea aceasta celorlalţi, din om în om, şi Rindow răspunse pe aceeaşi cale.

Primul ofiţer era de părere că prizonierii fuseseră predaţi căpeteniei Bati. Corabia se grăbise să plece numai pentru că bănuia submarinul pe urmele sale fără să presupună c-a şi sosit.

Mica trupă pătrunse acum în desişul întunecos, cu atenţia încordată la cel mai mic zgomot suspect. Erau bărbaţi viteji, dar marinari de meserie, nepricepuţi în tainele pădurii. Altminteri ar fi trebuit să prindă foşnetele uşoare, care răsunau de jur împrejur — de asemeni ar fi văzut poate, din când în când doi focoşi care fulgerau în întunericul desişului.

Cunoaştem toţi monştrii mărilor şi primejdiile la care se puteau aştepta din partea lor, dar glasul codrului nu-l cunoşteau.

Ei nu auziseră încă niciodată cum pădurea virgină se trezeşte la viaţă de abia când se lasă întunericul, cum zumzetul insectelor — care se numără cu miliardele — se transformă într-un concert curios, cum maimuţele ţipă pornind la vânătoarea de noapte şi ce strigăte curioase scot păsările de pradă în goana lor după insecte.

Ajunseră curând într-un mic luminiş, Rindow îşi opri tovarăşii şi zise :

— Camarazi, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Fireşte, pe căpitanul nostru şi pe ceilalţi prizonieri trebuie să-i eliberăm cu orice preţ. Dar ca să ajungem la rezultatul acesta, ne trebuie pe lângă vitejie şi oarecare viclenie. Ne aflăm într-o pădure străină, înconjuraţi din toate părţile de primejdii din pricina fioroşilor vânători de capete. Fiţi atenţi la fiecare zgomot suspect, la fiecare mişcare a tufişului. — Petre, ce s-a întâmplat?

Din două sărituri puternice, uriaşul atinse marginea luminişului şi privi ţintă printre ramurile unui tufiş. Ceilalţi rămaseră liniştiţi, căci ştiau acum că Petre trebuie să fi descoperit ceva.

Bătrânul ţinea revolverul pregătit, căuta să pătrundă frunzişul cu privirile sale ascuţite, — dar nu văzu nimic.

Prevăzător întinse mâna stângă şi dădu în lături ramurile. Dar deoarece nu se arăta nimeni, vârî mâna mai adânc în frunzişul verde şi împinse la o parte aproape jumătate de tufiş. De data aceasta, se auzi ceva asemănător cu hămăitul unui câine, apoi un fâşâit printre ramuri.

Petre îşi retrase mâna şi veni îngrijorat la tovarăşii săi.

— Am văzut mişcându-se ceva printre ramuri — spuse el, încetişor — şi dacă nu mă înşel, am auzit şi un zgomot slab. De aceea, m-am gândit să cercetez ce se petrece. A

fost, însă numai o vulpe sau alt animal asemănător care a zbughit-o repede.

— Ah ! exclamă doctorul, te pomeneşti c-o fi fost un câine sălbatec. Întâmplător ştiu că vânătorii de capete au câini sălbatici, pe care îi întrebuinţează adesea şi la ospătările lor.

— Aşa e, zise Petre, de asta am auzit şi eu, când am fost odinioară pe aici. Dacă nu mă înşel au şi un nume: "prânzul cu câini al bărbaţilor".

— Asta ar fi foarte neplăcut — spune Rindow — căci ar fi indiciu că am fost, poate, descoperiţi Dar n-avem încotro, — am intrat în horă, trebuie să jucăm. Avem o ţintă de ajuns, pentru care se cere toată energia. Deci încă odată, camarazi: fiţi cu băgare de seamă, nu treceţi nimic cu vederea şi trageţi fără să staţi pe gânduri de îndată ce observaţi ceva suspect. Şi acum cu Dumnezeu înainte!

Plini de curaj îşi urmară drumul însufleţiţi de dorinţa eliberării scumpului lor căpitan.

Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ